

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg synes, der er tale om et meget aktuelt spørgsmål. Hr. Wilhjelm henviser i sit spørgsmål til aftalen af 5. juli 1976 mellem bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 og handelsministeren. Aftalens bestemmelser om arealafståelse blev indsat som et middel til at fremme efterforskning og indvinding og indebærer en gradvis afgivelse af koncessionsområdet fra 1981 og fremefter. Dette var nyt i forhold til de oprindelige koncessionsvilkår, som ikke indebar nogen tvungen arealafgivelse, før hele koncessionen udløb.

I de godt tre år, der er gået, siden aftalen blev afsluttet, har statens tilsyn med bevillingshaverne fulgt efterforskningsaktiviteten og har flere gange opfordret DUC til at forøge indsatsen samt kritiseret bevillingshaverne for, at aktiviteten ikke har det niveau, som pris- og forsyningsforholdene i dag for olie og gas tilsiger. Regeringen vil derfor som allerede tilkendegivet i statsministerens redogørelse her til folketinget den 6. oktober i år indlede forhandlinger med bevillingshaverne med det formål bl. a. at få efterforskningsaktiviteten forøget. Vi tilstræber større forsyningssikkerhed, større aktiviteter og som sagt også større forsyningssikkerhed på et økonomisk grundlag, der er i overensstemmelse med varetagelsen af samfundets interesser. En uændret fortsættelse af den eksisterende situation vil ikke være acceptabel for regeringen.

Wilhjelm (VS):

Jeg vil gerne takke for svaret, især det sidste, at en uændret fortsættelse af den eksisterende situation ikke vil være acceptabel for regeringen. Jeg tror, regeringen er de sidste her i landet, der overhovedet kommer til den konklusion.

Men så vil jeg godt spørge, om der bag ministerens besvarelse her ligger, at man mener, at man med den nuværende koncession har mulighed for at gøre de ting. Med den nuværende koncession, inklusive 1976-aftalen, har man da et redskab i hånden, som gør det muligt at stramme op? Det er meget godt, ministeren kan sige, at tilsynet flere gange har opfordret, og at tilsynet flere gange har kritiseret, og at nu vil man indlede forhandlinger, men hvordan ligger det med

denne koncession? Mener man, at det er os andre, der har taget fejl, f. eks. i 1976? Mener man, at koncessionen og de tilknyttede aftaler er det redskab, som indeholder de muligheder, der kan presse de ting igennem, som ministeren her antyder at regeringen nu er interesseret i at presse igennem?

Energiministeren (Poul Nielson):

Til det sidste kan jeg kun svare, at jeg ikke finder det hensigtsmæssigt at gøre spørgetiden til en studiekreds om dette punkt på nuværende tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 138**8) Til industriministeren af:****Mølgaard (DR):**

»Vil ministeren under hensyntagen til eksporterhvervenes omkostningsbyrde og konkurrencebyrde i samarbejde med monopoltilsynet og ministeren for offentlige arbejder overveje et indgreb mod det udbytende monopolsystem på luftfartsområdet?«

Skriftlig begrundelse

SAS' regeringsopfulgte indgreb mod rabatmulighederne for erhvervslivet har utvetydigt medført en betydelig omkostningsforøgelse for konkurrenceerhvervene. I dagbladet Børsen udtaler en erhvervsleder således den 14. september d.å.:

»For en eksportvirksomhed som vores – 75 pct. af produktionen går til eksport – er det nødvendigt gennem personlig tilstedeværelse i udlandet at knytte eksportkontakterne. Når det er sket, kan man kommunikere pr. telefon eller telex.

Det er meget sjældent, at vi på rejser til England, som er et hovedmarked, kan drage nytte af minipriser, charterrejser o.lign. Det betyder, at vi skal af med ca. 3.000 kr. pr. gang. Men skal en anden, som besøger sin gamle tante i England, over en gang om året og har god tid, kan det gøres for en tredjedel eller mindre.

Hvorfor i himlens navn skal den eksport, som landet lever af, betale tre gange så meget for den samme vare?

Hvis ikke SAS og de øvrige koncessionerede luftfartsselskaber, som efter alt at dømme